

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΡΠΟΡΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΔΠ

Στις 3 Αυγούστου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Αυγή* άρθρο του κ. Κ. Γαβρόγλου, το οποίο, μεταξύ άλλων, απαντά σε ορισμένα σημεία της δήλωσης που οι καθηγητές της Ομάδας Εργασίας για τη σύνταξη του Νόμου-Πλαισίου των ΑΕΙ καταθέσαμε στην Επιτροπή Πρυτάνεων. Εξάλλου, στις 5 του ίδιου μήνα δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες ανακοίνωση του Κεντρικού Συμβουλίου του ΕΔΠ που και αυτή σχολιάζει θέματα, τα οποία «έθιγε» η Δήλωσή μας.

Χαίρομαι γιατί η Δήλωση αυτή των καθηγητών γίνεται αφορμή να ξεκαθαριστούν, έστω και αργά, και μάλιστα με δημόσια συζήτηση, ζητήματα και θέσεις που θα έπρεπε να είχαν ξεκαθαριστεί από καιρό στην Ομάδα Εργασίας αν η στάση του ΕΔΠ σ' αυτήν ήταν διαδικαστικά συνεπής. Λυπάμαι όμως γιατί τα παραπάνω δημοσιεύματα του ΕΔΠ (Γαβρόγλου και Κεντρικού Συμβουλίου) μας καταλογίζουν αδικαιολόγητα ευθύνες ότι «παραποιούμε» τα γεγονότα όταν λέμε στη Δήλωσή μας πως η στάση του ΕΔΠ ήταν ασυνεπής στην τήρηση των διαδικαστικών κανόνων συμμετοχής και συζήτησης στην Ομάδα Εργασίας.

1. Τα διαδικαστικά

Δυστυχώς, στη διάρκεια των πολύωρων συζητήσεων στην Ομάδα Εργασίας δεν κρατούσαμε πρακτικά, από τα οποία θα μπορούσε να προκύψει αδιαμφισβήτητα ποιος λέει την αλήθεια και ποιος παραποιεί τα γεγο-

νότα και ψεύδεται. Όμως, μια και δεν είχαμε πρακτικογράφο, ακολουθήσαμε μια δεύτερη –καλύτερη– λύση: Καθένας που διαφωνούσε ή είχε επιφυλάξεις, διατύπωνε γραπτά τις αντιρρήσεις του κάτω από τα σχετικά κεφάλαια και άρθρα του Νόμου-Πλαισίου. Πραγματικά, στο κείμενο του νόμου που έχει κατατεθεί στην Επιτροπή Πρυτάνεων υπάρχουν πλήθος διατυπωμένες αντιρρήσεις απ' όλες τις πλευρές (καθηγητές, υφηγητές, ΕΦΕΕ, διοικητικό προσωπικό, παρασκευαστές). Αντιρρήσεις, και μάλιστα πάνω σε βασικές αρχές και κρίσιμα ζητήματα, όπως το διδακτορικό και οι αυτοτελείς κρίσεις για ένταξη στον Ενιαίο Φορέα, δεν διατυπώθηκαν από το ΕΔΠ κατά τη σύνταξη του Νόμου-Πλαισίου. Παρ' όλα αυτά, όταν τελείωσαν πια οι συζητήσεις και συντάχθηκε το πρακτικό περάτωσης των εργασιών της Ομάδας, το ΕΔΠ με κείμενό του ήρθε να αναιρέσει τα παραπάνω και πολλά άλλα για τα οποία δεν είχε διατυπώσει προηγούμενα καμιά αντίρρηση. Την τακτική ακριβώς αυτή του ΕΔΠ να αναιρεί εκ των υστέρων αρχές που στη διάρκεια των συζητήσεων φαινόταν ότι είχε αναντίρρητα δεχτεί, χαρακτηρίσαμε, και μάλιστα επιεικώς, ασυνεπή και στηρίξαμε το χαρακτηρισμό μας αυτό στα παραπάνω δεδομένα.

Αλλά επειδή τα γεγονότα αυτά δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, ο κ. Γαβρόγλου στο άρθρο του και το Κεντρικό Συμβούλιο του ΕΔΠ στην ανακοίνωσή του παρουσιάζουν, τώρα, μια άλλη εκδοχή για να δικαιολογήσουν την ασυνεπή τους στάση και συγχρόνως να θεμελιώσουν την κατηγορία τους ότι εμείς οι καθηγητές «παραποιήσαμε» τα γεγονότα. Η εκδοχή είναι η εξής: Δε διατύπωσαν, λένε, γραπτές αντιρρήσεις, γιατί είχαν δηλώσει από την αρχή ότι τις θέσεις τους και «τις συνολικές τους προτάσεις» θα κατέθεταν στο τέλος των εργασιών της Ομάδας, όπως και έκαναν.

Αληθινά δεν θυμάμαι να είχε γίνει ποτέ μια τέτοια δήλωση. Γιατί αν είχε γίνει, θα έπρεπε, δικαιολογημένα νομίζω, να είχε προκαλέσει αντίδραση από πολλές πλευρές και δε θα είχε γίνει οπωσδήποτε αποδεκτή από μένα και πολλούς άλλους, για το λόγο ότι θα ανέτρεπε τη βασική αρχή της συμμετοχής με ίσους όρους όλων των μελών και φορέων της Ομάδας στη διαδικασία συζήτησης και λήψης αποφάσεων. Στην ουσία, μια τέτοια δήλωση από μέρος του ΕΔΠ θα σήμαινε τα εξής: Συμμετέχουμε στην Ομάδα Εργασίας και συζητάμε πάνω στις θέσεις και τις αρχές των άλλων χωρίς το αποτέλεσμα της συζήτησης να μας δεσμεύει, αφού εμείς θα πάρουμε θέση και θα διατυπώσουμε τις «συνολικές μας προτάσεις» όταν κλείσουν πια οι συζητήσεις. Και αν μεν το αποτέλεσμα των συζητήσεων μας βολεύει, βγαίνουμε και διακηρύσσουμε δημόσια: «Μπράβο στην Ομάδα!

Ο διάλογος ανάμεσα στους φορείς ήταν δημοκρατικός και οι συζητήσεις εποικοδομητικές. Οι καθηγητές της Ομάδας δεν είναι μόνο δημοκρατικοί πολίτες αλλά και προοδευτικοί δάσκαλοι». Και ακόμη δεν χάνουμε την ευκαιρία να πούμε στα μέλη του ΕΔΠ: «Να, ο αγώνας μας (τρίμηνη απεργία) πέτυχε. Καταχτήσαμε, έστω και με λίγη καθυστέρηση, τους στόχους μας». Αν πάλι το αποτέλεσμα των συζητήσεων δε βολεύει τα συνδικαλιστικά μας αιτήματα, αδέσμευτοι απέναντι στην Ομάδα, καταθέτουμε τις «συνολικές μας προτάσεις» — έτσι δεν είχαμε δηλώσει; — δείχνουμε ότι είμαστε με συνέπεια ανυποχώρητοι στις αρχές μας, καταγγέλλουμε τις «αντιδραστικές» διατάξεις του νόμου, αμφισβητούμε στους καθηγητές της Ομάδας «την προοδευτικότητά τους ως δασκάλων» και ξεκινάμε νέους απεργιακούς αγώνες για αυτοδίκαιη ένταξη όλων μας, ικανών και ανικάνων, στον ενιαίο διδακτικό φορέα, χωρίς κρίσεις, εκλογές και κάτι τέτοια.

Ο κ. Γαβρόγλου την παραπάνω τακτική — που διατυπώνει με διαφορετικά βέβαια λόγια — ονομάζει στο άρθρο του «μάθημα δημοκρατικής συμπεριφοράς». Κατά τη δική μου γνώμη, η τακτική αυτή αποτελεί ένα «τέλειο μάθημα κορπορατιβισμού». Αλλά αν ο κ. Γαβρόγλου πραγματικά ενδιαφέρεται για μαθήματα δημοκρατικής συμπεριφοράς, θα μου επιτρέψει να θέσω υπόψη του ένα, γνωστό άλλωστε, θεμελιώδη κανόνα που πρέπει να τηρεί καθένας που θέλει να συμμετέχει υπεύθυνα σε δημοκρατικές διαδικασίες, συζητήσεις και λήψεις αποφάσεων: «Αν στη διάρκεια του δημοκρατικού διαλόγου διαφωνείς σε θέματα αρχής, η πολιτική σου ευθύνη σου επιβάλλει να διαχωρίζεις αμέσως τη θέση σου. Όχι να μένεις, να συζητάς και να συμμετέχεις στη λήψη αποφάσεων που βασίζονται σε αρχές αντίθετες με τις δικές σου». Τον κανόνα αυτό γνωρίζει καθένας που έχει στοιχειώδη δημοκρατική διαπαιδαγώγηση. Οι εκπρόσωποι όμως του ΕΔΠ δεν τον τήρησαν στην Ομάδα Εργασίας, δεν διαχώρισαν τη θέση τους, παρά έμεναν στην Ομάδα να συζητούν εξαντλητικά και να συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων με βάση αρχές αντίθετες με τις δικές τους.

2. Το διδακτορικό

Αυτά για το διαδικαστικό. Έρχομαι τώρα στα δύο επίμαχα θέματα πάνω στα οποία ο κ. Γαβρόγλου και η ανακοίνωση του ΕΔΠ ασκούν κριτική στη δήλωσή μας: Το διδακτορικό και την ένταξη στον Ενιαίο Φορέα του διδακτικού προσωπικού που υπηρετεί σήμερα στα ΑΕΙ.

Το ΕΔΠ προτείνει κατάργηση του διδακτορικού ως απαραίτητης προϋπόθεσης για την εκλογή και ένταξη σε θέση του Ενιαίου Διδακτικού Φορέα (βλ. «Συνολική Πρότασή» του Νο 1). Με την πρότασή του αυτή το ΕΔΠ αρνείται ένα θεσμό που ισχύει στις περισσότερες χώρες του κόσμου σε ανατολή και δύση (εκτός από τις αγγλοσαξονικές χώρες και θα εξηγήσω παρακάτω γιατί). Επικαλείται μάλιστα πολλούς λόγους που επιβάλλουν την κατάργησή του (Γαβρόγλου, Αυγή), μερικούς από τους οποίους προσωπικά βρίσκω σωστούς. Μέχρι εδώ καλά. Το ζήτημα όμως είναι ότι το ΕΔΠ αρνείται ένα ελάχιστο τυπικό προσόν χωρίς να προτείνει συγκεκριμένα και ανοιχτά κάποιο άλλο. Έστω ότι καταργείται το διδακτορικό. Τι ελάχιστο τυπικό προσόν προτείνει το ΕΔΠ για να νομιμοποιείται κανείς να γίνει καθηγητής; Το απολυτήριο του Δημοτικού, το ενδεικτικό του Γυμνασίου, το απολυτήριο του Λυκείου, το δίπλωμα των Ανωτέρων Σχολών (ΚΑΤΕ, ΣΕΛΕΤΕ), το προπτυχιακό δίπλωμα των ΑΕΙ, το μεταπτυχιακό δίπλωμα που δίνουν τα πανεπιστήμια του εξωτερικού (MASTER, M. PHILL) και αρκετές σχολές στην Ελλάδα (ΑΣΟΕΕ); Τι απ' όλα; Ή μήπως προτείνει κατάργηση κάθε τυπικού προσόντος που σημαίνει ότι θα μπορεί να γίνει καθηγητής καθένας που έχει αποκτήσει γνώση και πείρα μέσα στην παραγωγή (πρότυπο Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα); Αλλά μην υπερβάλλουμε. Το ΕΔΠ δεν προχωράει ως εκεί, όχι ίσως από ιδεολογική καθυστέρηση ή αντίθεση αλλά γιατί δεν έχει κανένα συνδικαλιστικό συμφέρον να φτάσει ως εκεί. Του φτάνει να καταργηθεί το διδακτορικό και να είναι αρκετό το προπτυχιακό δίπλωμα της σχολής για να γίνει κανείς καθηγητής. Ο λόγος είναι προφανής: Μεγάλος αριθμός βοηθών δεν έχει κατορθώσει δεκαετίες τώρα να πάρει κάποιο διδακτορικό παρά τις συνεχείς ανανεώσεις θητειών και παρόλο που οι διαδικασίες απονομής τους στα ελληνικά πανεπιστήμια είναι ασύγκριτα ελαστικές προς εκείνες που ισχύουν στα ξένα. Έτσι, αν δεν καταργηθεί το διδακτορικό, οι βοηθοί αυτοί δε θα μπορέσουν σχεδόν ποτέ να μπουν στον Ενιαίο Φορέα και μένει ανικανοποίητο ένα πάγιο κορπορατιβίστικο αίτημα του ΕΔΠ.

Το ΕΔΠ δε βγαίνει ποτέ ανοιχτά να διεκδικήσει με τέτοιο τρόπο το συνδικαλιστικό αυτό αίτημά του, αλλά το καλύπτει κάτω από το μανδύα του επιχειρήματος ότι η σωστή λειτουργία του πανεπιστημίου απαιτεί ο πανεπιστημιακός δάσκαλος να έχει ουσιαστικά προσόντα και όχι απλώς έναν τίτλο που μπορεί να μην αποδεικνύει τίποτα. Ανεξάρτητα από την πρόθεση του ΕΔΠ, το επιχείρημά του είναι σωστό. Αλλά το ΕΔΠ δεν προτείνει συγκεκριμένα ποιο πρέπει να είναι το ελάχιστο όριο των ουσιαστι-

κών προσόντων που νομιμοποιεί κάποιον για πανεπιστημιακό δάσκαλο και με ποιον τρόπο θα διαπιστώνεται. Πάνω σ' αυτό ακριβώς το ζήτημα, και επειδή προσωπικά κι εγώ πιστεύω ότι το διδακτορικό δεν αποτελεί επιστημονικό «φετίχ», ούτε πάντοτε ασφαλές μέτρο αξιολόγησης ουσιαστικών προσόντων, έκανα επανειλημμένα την εξής συγκεκριμένη πρόταση στο ΕΔΠ, επίσημα (Ομάδα Εργασίας και Επιτροπή Πρυτάνεων) και ανεπίσημα: Ελάχιστο ουσιαστικό προσόν για να νομιμοποιείται κανείς να γίνει πανεπιστημιακός δάσκαλος να είναι δύο ή τρεις δημοσιεύσεις ερευνητικών εργασιών ή μελετών σε περιοδικά διεθνούς κύρους, όπως γίνεται συνήθως στις αγγλοσαξονικές χώρες, που επικαλείται ο κ. Γαβρόγλου. Τα πλεονεκτήματα αυτής της πρότασης είναι: α) Το έργο του επιστήμονα υποβάλλεται σε αμερόληπτη κρίση από αξιόλογους επιστήμονες που μένουν άγνωστοι (REFEREES) και είναι αδύνατο να επηρεαστούν. β) Η δημοσίευση σε τέτοια περιοδικά εκθέτει το επιστημονικό έργο στη δοκιμασία της κριτικής με βάση τα διεθνή επιστημονικά μέτρα, εγγυάται την υψηλή ποιοτική στάθμη του έργου και είναι ασφαλές και αντικειμενικό κριτήριο της επιστημονικής αξίας του συγγραφέα. Στην πρότασή μου αυτή δεν πήρα ποτέ απάντηση από το ΕΔΠ. Προκαλώ, λοιπόν, για άλλη μια φορά, από αυτές τις στήλες το ΕΔΠ να απαντήσει αν δέχεται αυτή την πρόταση και το διαβεβαιώνω ότι είμαι στη διάθεσή του να παλέψουμε μαζί για την κατάργηση του διδακτορικού. Φοβάμαι, όμως, πολύ ότι το ΕΔΠ ή θ' αφήσει για άλλη μια φορά αναπάντητη την πρόταση αυτή ή με διάφορες λογικοφανείς δικαιολογίες και επιχειρήματα δε θα τη δεχτεί. Οι λόγοι και εδώ είναι προφανείς: Από μια μικρή και πρόχειρη στατιστική δειγματοληψία που έκανα, το μεγαλύτερο ποσοστό των μελών του ΕΔΠ (ίσως να υπερβαίνει το 60%) δεν έχει να παρουσιάσει δείγμα γραφής ούτε σε εφημερίδα του επαρχιακού τύπου. Άρα η πρότασή μου φοβάμαι ότι δε θα γίνει δεκτή άμεσα ή έμμεσα από το ΕΔΠ, γιατί δεν ικανοποιεί τα κορπορατιβίστικα συμφέροντά του, επειδή αποκλείει να μπει στον Ενιαίο Φορέα μεγάλος αριθμός βοηθών και επιμελητών που δεν έχουν το ελάχιστο όριο ουσιαστικών προσόντων να γίνουν πανεπιστημιακοί δάσκαλοι.

3. Η αυτοδίκαιη ένταξη

Το δεύτερο επίμαχο ζήτημα σχετίζεται με την όψιμη πρόταση του ΕΔΠ να ενταχθούν αυτοδίκαια στον Ενιαίο Διδακτικό Φορέα όλοι ανεξαι-

ρέτως οι βοηθοί και επιμελητές χωρίς καμιά κρίση ή εκλογή. Με την πρότασή του αυτή το ΕΔΠ πάει να ικανοποιήσει τα στενά συνδικαλιστικά συμφέροντα των μελών του χωρίς να αναλογίζεται τις συνέπειες και τις προεκτάσεις τους. Τις επισημαίνουμε για άλλη μια φορά:

α) Η αυτοδίκαιη ένταξη αποτελεί σκανδαλώδη προνομιακή μεταχείριση μιας κατηγορίας επιστημόνων που θυμίζει τα συντεχνιακά και άλλα προνόμια που χορηγούσαν οι ηγεμόνες στο Μεσαίωνα.

β) Ανοίγει τις πόρτες για αθρόα εισβολή στον Ενιαίο Φορέα αδιακρίτως ικανών και ανικάνων προσώπων και

γ) Κλείνει για καλά τις πόρτες, για πολλές δεκαετίες, σε αξιόλογους επιστήμονες που βρίσκονται έξω από τα πανεπιστήμια και που ο θεσμός της έδρας τους έφραζε μέχρι τώρα το δρόμο να γίνουν καθηγητές. Έτσι, το μονοπώλιο της γνώσης που είχαμε μέχρι τώρα με το θεσμό της έδρας θα συνεχίζεται από εδώ και πέρα με το de facto κλειστό επάγγελμα που πάνε να εγκαθιδρύσουν οι εκπρόσωποι του ΕΔΠ με την πρότασή τους.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους οι περισσότεροι καθηγητές της Ομάδας προτείναμε: η ένταξη του διδακτικού προσωπικού που υπηρετεί σήμερα στα ΑΕΙ και που δεν έχει υποστεί τις ισχύουσες διαδικασίες εκλογής να γίνει με δημόσια προκήρυξη και ανοιχτή εκλογή. Την πρόταση αυτή είχα υποστηρίξει δημόσια για πρώτη φορά το 1977 μαζί με τον καθηγητή Μ. Παπαθωμόπουλο και τον τότε επιμελητή Δ. Ρόκο (Αυγή, 8.6.77). Η ανοιχτή διαδικασία εκλογών επιβάλλεται και από στοιχειώδες αίσθημα δικαιοσύνης, γιατί δίνει ίσες ευκαιρίες σε όλους, μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια, να συμμετάσχουν ως υποψήφιοι στην εκλογή και αν είναι ικανοί, να γίνουν καθηγητές, και ακόμη γιατί εξασφαλίζει συνεχή εισροή στα ΑΕΙ υψηλού επιπέδου επιστημόνων που θα ανεβάσουν την ποιοτική στάθμη των σπουδών.

Το ΕΔΠ απορρίπτει κάθε διαδικασία εκλογής ή κρίσης και ζητάει αυτοδίκαιη ένταξη προβάλλοντας βασικά δύο επιχειρήματα:

Πρώτο, «δεν έχουμε εμπιστοσύνη ότι οι καθηγητές θα μας κρίνουν αντικειμενικά και αμερόληπτα». Το επιχείρημα είναι έωλο και αποτελεί απλώς πρόφαση για να κρύψει την πρόθεση πολλών βοηθών και επιμελητών να προαχθούν αυτόματα σε καθηγητές. Γιατί δεν καταργείς ποτέ μια αρχή (ανοιχτή διαδικασία εκλογής ή αυτοτελή κρίση) επειδή δεν εφαρμόζεται σωστά. Αυτό θυμίζει τη λαϊκή ρήση «πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι». Εκείνο που κάνεις είναι να παλέψεις για τη σωστή εφαρμογή της. Αλλά το ΕΔΠ ποτέ δεν πήρε πρωτοβουλία να μελετήσει το πρόβλημα και να προ-

τείνει συγκεκριμένο σύστημα που να διασφαλίζει αντικειμενική και αμερόληπτη διαδικασία εκλογής ή κρίσης. Όχι μόνο δεν πήρε πρωτοβουλία αλλά αδιαφόρησε και αγνόησε εντελώς τόσο την πρόκληση του καθηγητή Μαρωνίτη και τη δική μου, που έγινε στην Ομάδα Εργασίας πάνω σ' αυτό το θέμα, όσο και παλαιότερες προτάσεις (βλ. Αυγή, 8.5.77).

Το δεύτερο επιχείρημα του ΕΔΠ είναι: «Δε δεχόμαστε καμιά κρίση και ζητάμε αυτοδίκαιη ένταξη στον Ενιαίο Διδακτικό Φορέα γιατί έχουμε ήδη κριθεί: Κριθήκαμε για να γίνουμε βοηθοί, κρινόμαστε κάθε τριετία για ανανέωση θητείας, κριθήκαμε για να μονιμοποιηθούμε». Αλλά και αυτό το επιχείρημα είναι έωλο και συσκοτίζει τα πράγματα για δύο κυρίως λόγους: Πρώτο, οι κρίσεις αυτές έγιναν με βάση τα ελάχιστα προσόντα που χρειάζονται για να γίνει κανείς βοηθός (στοιχειώδης γνώση του επιστημονικού αντικειμένου) όχι με βάση τα προσόντα που χρειάζονται για να γίνει κανείς καθηγητής (γνώση σε βάθος της επιστήμης, επιστημονική συμβολή, διδακτική πείρα κ.λπ.). Στο επιχείρημα αυτό το ΕΔΠ ισχυρίζεται: «Μα εμείς κάνουμε δουλειά καθηγητή». Η απάντηση είναι: Κακώς κάνετε και κακώς το σύστημα σας έβαλε να κάνετε. Γιατί η αιτία του κακού βρίσκεται στο φεουδαρχικό θεσμό της έδρας. Όσο αυξανόταν μεταπολεμικά ο σπουδαστικός πληθυσμός, τόσο ο καθηγητής της έδρας αποκτούσε μεγαλύτερη μονοπωλιακή δύναμη αλλά ταυτόχρονα δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τόσους φοιτητές. Και αντί το κράτος να λύσει το πρόβλημα με την κατάργηση της έδρας και την αύξηση του αριθμού των καθηγητών, το έλυσε με την αθρόα πρόσληψη βοηθών και επιμελητών που τους έβαλε να κάνουν δουλειά που για πολλούς από αυτούς ξεπερνούσε τα μέτρα τους. Έτσι υποβαθμίστηκαν σοβαρά οι σπουδές στα ΑΕΙ. Το ΕΔΠ ζητάει τώρα να νομιμοποιήσει και μονιμοποιήσει την απαράδεκτη αυτή κατάσταση με το αίτημά του για αυτοδίκαιη ένταξη, τη στιγμή που άρχισε ένας αγώνας για να σπάσει με την κατάργηση της έδρας. Δεύτερο, οι κρίσεις για τις οποίες μιλάει το ΕΔΠ είναι αυτοτελείς-προσωπικές κρίσεις για τη διαπίστωση του ελάχιστου των προσόντων, δεν είναι συγκρίσεις μεταξύ πολλών υποψηφίων για την επιλογή του καλύτερου και καταλληλότερου. Μόνο οι ανοιχτές διαδικασίες εκλογής εξασφαλίζουν συγκριτική αξιολόγηση και επιλογή του καλύτερου. Γιατί το ΕΔΠ φοβάται τις συγκριτικές αξιολογήσεις;

Τελειώνοντας θα ήθελα να μου επιτρέψει το ΕΔΠ να εκφράσω μια γνώμη για την τακτική του αγώνα του, χωρίς μ' αυτό να έχω πρόθεση ν' ανακατευτώ στις εσωτερικές του υποθέσεις. Η γνώμη μου είναι η εξής: Το

ΕΔΠ θα πρέπει να διαχωρίσει τα συνδικαλιστικά του αιτήματα από τον αγώνα του για αναμόρφωση και εκδημοκρατισμό του πανεπιστημίου. Γιατί καλύπτοντας τη διεκδίκηση των συνδικαλιστικών του αιτημάτων με το μανδύα του αγώνα για αναδιάρθρωση και εκδημοκρατισμό των ΑΕΙ βλάπτει και τα δύο.